

100. Yılın Düşündürdükleri

Büyük Ekim Sosyalist Devrimi'nin 100. Yılı'nı karşılıyoruz. Fakat unutmamamız gerekir ki bu 100 yılın son 26 yılı Sovyetler Birliği'nde karşı-devrim sonucunda kapitalist üretim ve mülkiyet ilişkilerinin tekrar kurulduğu bir süreçte geçti. Eğer karşı-devrim yaşanmasaydı bugün sosyalizmin nasıl mükemmelleştirildiğini, daha yerine getirilmesi gereken görevleri ve belki komünizm kuruculuğuna yönelik somut hedefleri tartışıyor olacaktır. Olmadı, darbe yedik, yenildik.

İnanıyoruz ki bu yenilgi geçici bir yenilgidir. Bu süreci hazmetmek "Komünist olmanın kıstası Sovyetler Birliği'ne karşı tutumdur" eğitimi ile büyüyen kuşağı fazlasıyla etkiledi. SBKP ile partimiz TKP arasındaki sarsılmaz dostluk ve kardeşlik bağları sorgulanmaya başlandı. Kimileri demokratik merkezîyetçiliği ve dolayısıyla Leninî Parti anlayışını mahkum etmeye başladılar. Başkaları Proletarya Diktatörlüğü'ne şüpheyle yaklaşımaya başladı. "Daha demokratik bir Sosyalizm olsaydı...." türü söylemler sık sık tekrarlanır oldu.

Sorun gerçekten bu nedenler miydi, Sovyetler Birliği ve Reel Sosyalizmin diğer ülkelerinde karşı-devrim neden baskın çıktı. Bunun iç ve dış faktörleri nelerdi. 100.Yıl münasebetiyle bu soruların yanıtlarını vermeye yönelik çalışma yapmamız gerekiyor. Türkiye'de bu görev öncelikle partimize düşüyor.

Günümüzde birçok kardeş parti devrimin merkezini başka bölgelere kaydırmaya çalışıyor. Olabilir. Toplumsal dinamikler sınır tanımaz. Ancak biz başta Sovyetler Birliği olmak üzere Reel Sosyalizmin diğer ülkelerinden kişi, kurum ve kuruluşların bu konularda ciddi analizler ortaya koymalarını bekliyoruz. Bu ülkelerdeki kimi eski Bilimler Akademisi üyesi Profesörlerin yaptığı gibi Sosyal-Demokratlaşmak bu sorulara ciddi yanıtlar vermeden kaçamak yapmak demektir.

Rusya'da ve diğer Sovyet Birlik Cumhuriyetlerinden KP'lerin ve SBKP ardıllarının bu sorulara yanıt vermede önemli olduklarını ve bu deneyler ışığında yeni bir devrimci dalganın oluşmasında bu deneyi yaşayanların belirleyici rol üstlenmek zorunda olduklarını düşünüyoruz.

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin 7 Kasım 2017 Tarihli Açıklaması Şanlı Ekim Sosyalist Devrimi'nin 100. Yıl Dönümünde, Savaşsız, Sömürsüz Bir Türkiye ve Dünya Kurmak İçin, Yeni Ekim'lere...

Büyük Ekim Sosyalist Devrimi dünyada kapitalizmden sosyalizme geçiş çağını açan niteliksel bir değişiklik yaratmıştır. Paris Komünü deneyinden sonra, Çarlık İmparatorluğunun bütün kurumları ile yıkılıp yerine işçi sınıfının devletinin kurulduğu tarihsel bir sıçramadır. Ekim Devrimi ile dünyada ilk defa sömürülenlerin, ezilenlerin, yoksulların iktidarlarının uzun süreli yaşama geçmesi gerçekleşmiştir. Ekim Devrimi bu sömürü dünyasında başka bir dünyanın da mümkün olduğunu ispatlamıştır.

Ekim Devrimi, devrimin önderi Lenin'in "Bütün İktidar Sovyetlere!" belgisi ile başlattığı devrimci atak sonucunda 7 Kasım 1917'de iktidarın İşçi-Köylü-Asker Vekilleri Sovyetleri tarafından ele geçirilmesi ile zafere ulaşmıştır. Bu mücadelenin komutasını Sovyetler Birliği Komünist Partisi-SBKP'nin öncülü olan Rus Sosyal Demokrat İşçi Partisi-RSDİP yürütmüştür. Böylece işçi sınıfının öncü politik örgütü, komünist partisinin devrimdeki rolü de pratikte sınanmıştır.

Genç Sovyet Rusya iktidarının yaşama geçirdiği ilk eylem I.Dünya Savaşı'nın da sonunu getiren BARIŞ Deklarasyonu olmuştur. Savaş tam sonuçlanmamış olsa dahi, Sovyet Rusya savaştan çekilmiştir. Devrimini gerçekleştirmiş bir ülke olarak işçi-köylü iktidarının çözülmesi gereken ekonomik ve toplumsal sorunlarını öne aldı.

Düşman boş durmadı. İçeride ve dışarıda genç Sovyet erkini yıkmak için yıllara yayılan bir iç savaş yaşandı. Yabancı emperyalist ve kapitalist ülkelerin orduları ve çeteleri Sovyet topraklarında toplu katliamlar, cinayetler işlediler.

1918 yılında devrimin önderi Lenin'e zehirli bir mermi ile uygulanan suikast sonucunda 1924 yılında, çok erken zamanda aramızdan fiziken ayrılmasına kadar sağlık açısından zor dönemler yaşadı. Kısacası emperyalist güçler Sovyet devrimini boğmak için her yola baş vurdular.

Buna karşın Bolşevikler önderliğindeki Rusya Komünist Partisi ve akabinde ulusal sorunun düzenlenmesinden ve Sovyet Cumhuriyetlerinin kurulması sonucunda oluşan Sovyetler Birliği Komünist Partisi önderliğinde ülkenin sorunlarına el atıldı.

Çarlık ailesi ve yandaşları dahil, karşı-devrimci güçler ile hesaplaştı. Üretim araçları üzerindeki özel mülkiyet kaldırıldı, kısmen devlet, kısmen toplumsal mülkiyete dönüştürüldü.

Tarım ve sanayiide sosyalist planlı ekonominin yöntemleri ve kurumları oluşturuldu. Tarım sanayii endüstrisi bizzat kooperatifler eliyle organize edildi, Sovhoz ve Kolhozlar, bitki tarımı ve hayvan besiciliği ile süt ürünleri alanında planlı olarak geliştirildi. Sanayii hamlesi başlatıldı ve ağır sanayii kuruldu. Ülke çok zor koşullarda kendine yetecek düzeye gelme mücadelesi verdi ve bu hedefine ulaştı.

O günkü Çarlık Rusyası akabindeki koşullarda ülkenin içinde bulunduğu gelişkinlik düzeyinde, ülke yönetiminde, ekonomide hiç deneyi olmayan kadroların omuzlarında bir anlamda efsaneler yaratıldı. Bu hedeflere başarıyla ulaşılmasının temelinde işçi sınıfının bilimine olan inanç ve onun ilkelerinin yaşama geçirilmesi yatmaktaydı.

En başta ülkenin baştan başa elektrifikasyonu ve demiryolları ağı örüldü. Bu sayede gerek sanayiinin kurulması ve gerekse sosyal alt yapının kurulmasının koşulları yaratıldı.

Ülkede bir eğitim, kültür ve okuma yazma seferberliği başlatıldı. Çünkü eğitim ve kültür düzeyi düşük, okuma yazma oranı çok gerilerde olan bir toplumda bu açıklar kapatılmadan herhangi bir kazanım sağlanamazdı. Bu süreçte aynı zamanda sınıf bilincinin gelişmesine yönelik içerikler işlenerek toplumun sosyalizme olan ilgisi ve sosyalizm kuruculuğuna katılması için gerekli ideolojik koşullar geliştirildi.

Yerel Sovyet Organları ile Tüm Rusya Sovyeti'i arasında karşılıklı dinamik bir

II. KADRI EROL YOLDAŞ KOMÜNİST HAMLESİ 10 EKİM 2017 - 29 OCAK 2018

Türkiye Komünist Partisi'nin Teşkilatçı Örgüt Anlayışı

Türkiye'de komünist adını kullanarak örgütlenen yirmiden fazla yasal parti, yasadışı parti, grup, dergi, gazete ve dernek var. Aralarında kimileri de partimizin adını kullanıyor ve yasal olarak faaliyet yürütüyor. Bunun böyle olmasının asıl nedeni aradaki ideolojik farklılıklardır.

TAKLİTLER İLE FARKIMIZ

Partimize öykünerek, ama geçmişini reddederek veya eleştirel yaklaşarak, TKP adını kullanarak faaliyet yürütmeye çalışanların ideolojik ve politik olarak partimizden ne tür farklılıklar gösterdiklerini önceleri ayrıntılı ele almıştık. Kısaca başlıklar halinde tekrar değinmek gerekirse ;

1. TKP tarihi konusunda bolşevik damarı değil, Şefik Hüsnü, Hikmet Kıvılcımlı, Mihri Belli, Sadun Aren ve Behice Boran geleneğine sahip çıkmaktadırlar.
2. Tarih olarak bu geleneğe sahip çıkmak onları Kemalist Cumhuriyet tarihine de sahip çıkma sonucuna götürmektedir.
3. Kapitalist Türkiye Cumhuriyeti devletinin doktriner statü-kocu kodları onlar için tartışma konusu değildir, aksine Kemalizmi aydınlanmacı, devrimci ve ilerici olarak nitelermektedirler.
4. Resmi devlet doktrininin etkisinde kalmaları nedeniyle TC tarihine de resmi tarih anlayışının etkisinde yaklaşarak ulusal sorun, milliyetler sorunu, Ermeni Soykırımı, Rum Soykırımı, Dersim Alevi Katliamı, Süryani, Ezidi toplumlarını hedef alan terörist asimilasyon politikalarının adını koyamamaktadırlar. Kürt ulusal sorununun çözümüne yaklaşımları ulusalcı kemalist yaklaşımların etkisindedir.
5. Ekim Devrimi, Sovyetler Birliği, KOMİNTERN ve SBKP'ye yaklaşımları bolşevikçe değildir. "Tüm eksikliklerine rağmen..." diye başlayan cümlelerle Reel Sosyalizme yaklaşmaktadırlar. KOMİNTERN'ci geleneğe sahip partilerin bu tür bir yaklaşımı olamaz.
6. Partimiz de Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerde karşı-devrimin analizini yapmaktadır ve sonuçlar çıkarmaktadır, ancak hiç bir zaman burjuva ideolojisinin sırına etmeye çalıştığı, reformist, troçkist, "Post-Maksist" anlayışların etkisinde kalarak eleştirel bir yaklaşım göstermemektedir. İki yaklaşımın arasında ilkesel farklar vardır.
7. Partimiz TİP ile TKP birleşmesinin TKP'nin likidasyon girişimi olduğunu tespit ederken, onlar TİP'e ideolojik ve politik olarak sahip çıkmaktadırlar. Partimiz TİP'in tarihine legal bir sosyalist parti tarihi olarak her zaman sahip çıktı, ancak ideolojik, politik olarak aramızda her dönem belirgin ilkesel farklılıklar vardı.
8. Devrim Teorisi ve Proletarya Diktatörlüğü konularında en keskin kavramları kullanmalarına rağmen varolan TC devletini yıkmak gibi kesin bir yaklaşımları yoktur. Sözde var olsa da ideolojik ve politik olarak bu amacı içselleştirmedikleri için seslendikleri kitle ve tabanlarında da böyle bir anlayış yoktur.
9. Devrim Teorisi ve Proletarya Diktatörlüğü konusunda ideolojik, programatik ve politik netlik olmadığında örgütsel olarak devrim teorisine uygun bir örgüt anlayışı da onlara uzaktır. Ve istedikleri kadar uğraşırlar, (ellerinde değil), TKP'nin teşkilatçı mantığını anlamaları mümkün olmamaktadır.
10. Bu da Leninci Parti anlayışı, örgüt teorisi ve kadro anlayışı konusunda farklı sonuçları ortaya çıkarmaktadır. Çünkü, bu farklılıklar savaşım yöntemleri konusunda da onları sadece yasal

alana sıkıştırmaktadır.

Sonuçta ortaya sınıf nezdinde adına, itibarına, mücadelesine, tarihine zarar veren, partimizin taklitleri dahi olamayan oluşumlar çıkıyor. Sınıf düşmanımız ve onun güvenlik örgütleri de bu konunun farkında olduklarından onların tümüne farklı, partimize yönelik farklı bir yaklaşım sergiliyorlar. Onların yıllardır burunları kanamazken biz bedel ödemeye devam ederek partimizin savaş yolunda düşen yiğitlerin, soruşturma, işkence, tutsaklık ve politik göçmenlik geleneğini sürdürüyoruz.

ÖRGÜT ANLAYIŞIMIZ

Partimizin programatik belgeleri çok kesin bir hat çizmektedir. Örgüt anlayışımızı da tüzüğümüz belirliyor. Yarının proletarya devletine öncü politik müfreze olarak talip olan partimiz onun gereğini de yerine getirmeye çalışıyor. Devlete talip olan devlet gibi örgütlenmek zorundadır. Bu nitelime çok geniş ve detaylı bir tarifi içermektedir. Detaylarına burada girmemekle birlikte partimizin teşkilatlanma çalışmasının toplumun tüm kılcal damarlarına uzanması ve aynı zamanda devletin tüm kurum ve kuruluşlarına nüfuz etmesi gerekmektedir. Sandık çalışmasını da, ekonomik-demokratik, sınıfsal, kültürel, sportif toplumsal örgütlenmeyi de başarabilmeli ve aynı zamanda öncü gerilla savaşını da, akabinde devrimci halk savaşını da uygulayabilmelidir.

Parti bütün bu alanları kapsayan araçların toplamına örgütleri, kadroları ve militanları ile hakim olur. Farklı örgütlenme ve mücadele biçimlerine uygun aygıtlarını, aparatlarını yaratır. Kadro seçimini, kadro eğitimini, kadro politikasını, her mücadele alanının özelliklerinin gereği niteliğinde uygular.

II. KADRI EROL KOMÜNİST HAMLESİ farklı alanlardaki eksikliklerimizi tamamlayıcı ve henüz uzanamadığımız alanlara erişimimizi sağlayacak önlemleri içermektedir. Tabii ki tüm eksikliklerimizi böyle kısa sürede gidermemiz olası değildir. Ama eksiklikleri teşhis edip, tedavisine yönelmemiz ve daha önce teşhis ettiğimiz fakat yeterince üzerinde çalışmadığımız alanları tedavi etmemiz bu yılki hamle sürecinde hazırlanmaktadır.

GENÇLİK ÖRGÜTLENMEMİZ

Komünist Partilerin yedek gücü gençlik örgütleridir. Komünist Partilerin gençliği örgütlemelerinin farklı biçimleri vardır. **Birincisi** dayanışma içinde olduğu ilerici, devrimci, yurtsever, sosyalist niteliklere sahip demokratik gençlik örgütlenmeleri olabilir. Bu örgütler KP'nin yan örgütü değil, dayanışma içinde olduğu ve içinde örgütlendiği devrimci gençlik örgütleridir. Yönetimin ve üyelerin tümünün partili olma şartı yoktur. Parti bu örgütler içinde çalışır ve yönetimlerde eşit haklı birer bileşen olarak yer alır. **İkincisi** Komsomol tipi gençlik örgütlenmesidir. Komsomollar KP ile organik bağ içinde olan politik komünist gençlik örgütleridir. Komsomol üyesi olmak parti üyesi olmak değildir, fakat Komsomol içinde de partiye genç kadro yetiştiren parti kadroları vardır ve Komsomol MK'ları parti kadrolarından oluşur. **Üçüncüsü** Parti Gençlik Birimleri'dir. PGB'ler öncesinde izah ettiğimiz gençlik örgütleri içinde kurulabilirdiği gibi, onlardan bağımsız olarak, fabrikalarda, bilimsel-akademik kurumlarda, spor kulüplerinde, silahlı kuvvetler içinde, polis akademilerinde v.b. yerlerde örgütlenirler. **Dördüncüsü** öncü gerilla birlikleridir ve onların yapılanmasından pratiklerine kadar diğer gençlik örgütlenmeleri ile hiç bir bağlantıları olmaz. Onların dünyası, örgüt yaşamları, siyasal ve askeri eğitim-

II. KADRI EROL YOLDAŞ KOMÜNİST HAMLESİ

10 EKİM 2017 - 29 OCAK 2018

Türkiye Komünist Partisi'nin Teşkilatçı Örgüt Anlayışı

leri diğer tüm alanlardan farklıdır. Sadece komünist gerilla birliklerinin en belirgin niteliği işçi ve emekçi gençlerden oluşmasıdır. Onlar geleceğin İşyeri-Fabrika Silahlı Birliklerinin ve komünlerde Devrimi Savunma Komiteleri'nin nüveleridir.

Gençlik örgütlenmesine bu derece ayrımlı ve detaylı yaklaşım Türkiye Komünist Partisi tarihinin geleneğinden gelen bir özelliktir. Taklitçilerin bu teşkilatçı gençlik anlayışına ne derece uzak oldukları bilinmektedir. Hamle süreci gençlik örgütlenmesi alanında bir atılım gerçekleştirmenin alt yapısını geliştirme görevini Parti Gençlik Birimleri'nin önüne koyuyor.

EMEKÇİ KADIN ÖRGÜTLENMESİ

Türkiye Komünist Partisi'nin kadınlar arasındaki örgütlenmesi emekçi kadınlar arasına odaklanmış bir örgütlenmedir. İşyeri ve komün odaklı kadın örgütlenmesi şehirleri de kırsal alanı da kapsayan çalışmalardır. Kadın örgütlenmesi aynı zamanda çocuk temelli dayanışma çalışması ve geleceğin gençlerini eğitme çalışmasıdır.

Söz konusu olan soyut olarak kadının özgürleşmesi yönünde slogan atmak değil, onun gereğini zorlu, sabırlı ve uzun soluklu bir çalışma ile örmektir. Kadına uygulanan şiddet gündem olabilir, olmalıdır ama özünde kapitalist sömürü düzeninde kadınların özgürleşememesinin sonucunda varolduğunu gizlemememiz gerekir. Her alanda olduğu gibi bu konuda da sivrisinekler ile mücadele ederek bu soruna çözüm getiremeyiz. Sivrisineklerin ürettiği bataklık kurutmamız gerekmektedir.

Kadınların en önemli sorunlarından biri sağlık sorunudur. Bu sorunun çözümü sadece tıbbi tedavi değil, kadın sağlığı eğitimi ve bilinci sorunudur. Tabii ki tıbbi tedavi sonuçta belirleyicidir, ancak önemli olan önleyici eğitim ve bilinç olmalıdır. Tıbbi tedavinin de sosyal yanı uğrunda epey mücadele verilmesi gündemimiz olmalıdır. Bu alanda ciddi dengesizlikler ve eşitsizlikler vardır.

Başta bunlar olmak üzere varolan diğer tüm sorunların çözümünü emekçi kadınlar kendi ellerine almalıdırlar. Emekçi kadın örgütlenmesinin kırmızı çizgisi bu olgu olmalıdır. Bunu sağlamak da komünistlere ve doğal olarak partimize düşmektedir.

Hamle sürecinde kadın örgütlenmesinde belirlenen pilot alanlardaki çalışmalar detaylı olarak değerlendirilerek bu deneyler genelleştirilmekte ve yeni pilot alanların belirlenmesi gerçekleştirilmektedir.

YURTDIŞI PARTİ ÖRGÜTLERİ

Yurtdışı parti örgütlerimizin çalışmalarını iyileştirmek ve geliştirmek bu sürecin diğer bir hedefidir. Partimiz yurtdışında işçi örgütlenmesinin önemine özel vurgu yapmaktadır. Yurtdışındaki Türkiyeli göçmenler arasındaki demografik yapı sürekli bir değişim yaşamaktadır. Ancak değişmeyen tek olgu işçi sınıfının mensuplarının niceliğinin, niteliğinin ve öneminin azalmadığıdır. Parti örgütlerimizin önemi bu açıdan bakıldığında daha da önem kazanmaktadır.

Türkiyeli işçi ve emekçilerin çalıştıkları ve bulundukları ülkelerdeki sınıf savaşımına katılım oranları yüksektir. Ancak sınıf bilincinin gelişmesi bu etkinlik ile doğru orantılı değildir. Bu açığı kapatmak için Türkiyeli işçi ve emekçilerin her ülkedeki kardeş partimizin saflarında örgütlenmelerini teşvik etmeli, gündemli olarak bu ihtiyacın giderilmesine yönelmeliyiz. Bu konuda son yıl-

larda atılan ciddi adımlar vardır, fakat daha geliştirilmelidir.

Türkiyeli göçmen işçiler bir taraftan vatandaşlık hakkı elde ederek bulundukları ülkelerin siyasetine doğrudan katılabilirler, kardeş partiler nezdinde örgütlenmelerine dikkat verirken, yine Türkiyeli göçmen işçilerin Türkiye'deki sınıf mücadelesine de dolaysız katılma olanaklarına sahipler. Yurtdışı oylarının önemini son iki genel seçim ve Anayasa referandumu pratiğinde gördük. Yurtdışı parti örgütlerimizin etkin oldukları ve ilişkilendikleri demokratik kitle örgütleri vasıtasıyla göçmen işçi ve emekçilerin tercihlerini netleştirmeye daha fazla yardımcı olmaları sağlanmaktadır.

Yurtdışı parti örgütlerimizin Türkiye barış ve demokrasi güçleri ile dayanışma görevlerinin öneminde hiç bir azalma olmamıştır. Aksine yeni koşullarda Türkiye'deki diktatörlük ve OHAL koşullarında demokratik muhalefete yönelik baskı ve terör, Kürt halkına yönelik imha politikaları, Alevi, Süryani ve Ezidi yurttaşlarımıza uygulanan asimilasyoncu terör uluslararası kamuoyu nezdinde ifşa edilmekte, Türkiyeli göçmenlerin ise duyarlılıkları artırılmaktadır. Türkiyeli göçmen işçilerin AKP-Saray Rejiminin etkisi altında kalma oranını azaltmak, gerçekleri yaygınlaştırmak için nasıl bir çalışma yöntemi gerçekleştirileceği bizzat göçmen işçi ve emekçiler ile tartışılarak ve onların bizzat taşıyacakları örgütlenmelere ve kampanyalara dönüştürülerek daha da geliştirilmesi Yurtdışı parti örgütlerimizin gündemindedir.

Göçmen işçi ve emekçiler ülkede akraba, hemşehri ve arkadaşlarıyla yakın ilişkilerini sürdürmektedirler. Rejim karşıtı, ilerici, demokratik görüşlerin onlar vasıtasıyla ülkedeki çevrelere ulaştırılması parti örgütlerimizin çalışmalarının sürekli bir gündemi olmalıdır, bu alandaki çalışmalar daha sistemli olarak yaygınlaştırılmaktadır. Bu çalışma sadece seçim dönemlerinde değil, sürekli nitelik kazanmıştır.

Bütün bu konularda etki alanımızın nasıl daha fazla geliştirileceği ve bunu gerçekleştirmek için hangi araçların kullanılmasının yoğunlaştırılacağı Hamle sürecinde Yurtdışı parti örgütlerimizin gündemlerini oluşturmaktadır.

SONUÇ

II. KADRI EROL YOLDAŞ KOMÜNİST HAMLESİ sürecinde yurtiçi ve yurtdışı parti örgütlerinde, gençlik ve kadın örgütlenmelerinde yürütülecek çalışmaların ağırlığı tüm bu alanlarda varolan eksiklerimizi giderme ve yeni mevziler kazanma yönünde olacaktır. Bu çalışmalar yoldaşça açık yürekliliğin, samimiyetin, güvenin ve çalışma azminin gelişmesine ayrıca katkıda bulunmaktadır. Eksiklik ve sorunlarımız üzerinde "suçlu" aramak yerine, program ve tüzük doğrultusunda disiplinli çalışmayı yükseltmek önceliğimizdir.

Partimizi kötü taklitçilerinden ayıran özellik, parti örgütlerimizin onların çarpık ideolojik ve politik yaklaşımlarından dolayı gündemlerinde dahi olmayan konuları yaşama geçirme yeteneğidir. Açık ara görevlerimizi yerine getirmemizin kıstası örgüt çalışmalarımızın sonuçlarıdır. Bu bilinçle hamlemizin ikinci ayına girmiş oluyoruz. Tüm yoldaşlarımıza ve parti örgütlerimize çalışmalarında üstün başarılar diliyoruz.

Türkiye Komünist Partisi

Merkez Komitesi Sekreterliği

10 Kasım 2017

Türkiye'nin Güncel İç ve Dış Politikası ile Olası Gelişmeler ve Çıkış Yolu

o Ali Oktay KAYA

Son birkaç yılda ülke politikalarında ciddi değişikliklere bağlı "yenilikler" yaşanıyor. Çok fazla geçmişe girmeden sadece birkaç anımsamada bulunalım.

Erdoğan ile Fethullah ilişkileri. Erdoğan ile Ergenekoncuların aralarındaki ilişki. Suriye - Türkiye, Erdoğan - Esad ilişkileri. Türkiye Cumhuriyeti - Kürt Özgürlük Hareketi ilişkileri. Türkiye Cumhuriyeti, Rusya Federasyonu ilişkileri. Türkiye - Irak, Erdoğan - İbadi ilişkileri. Erdoğan - Trump, TC - ABD ilişkileri. Türkiye - AB ilişkileri.

Bu yazımızda söz konusu konuların gelişiminin ayrıntısına girmeyeceğiz. Türkiye ve bölge politikalarını yakından izleyen herkes bu konularda yaşanan değişiklikleri bizzat gün be gün yaşayıp takip ettiler.

Bizce değinilmesi gereken güncel olarak geline durumun ve ileriye yönelik olası gelişmelerin ön görülüp değerlendirilmesidir.

Durum nedir?

Kol kola ve omuz omuza yürüyen, 2001 ile 2011 arasında her plan ve icraatı birlikte yürüten Fethullah-Erdoğan ortaklığı düşmanlığa dönüşmüş ve bu durum sürmektedir. Erdoğan-Fethullah ortaklığı ile tepelenmeye çalışılan Ergenekoncu güçlere Erdoğan biat ederek mecburiyetten ikinci bir "cankurtaran" ilişkisine girmiştir. "Katil" olarak nitelenen Esad ile Soçi'de fiilen diyalog başlamıştır. Barzani ile kurgulanan strateji boşa çıktığı için Kürt Özgürlük Hareketi ile dolaylı veya dolaysız yeni bir diyalog başlatmanın arayışları sürdürülmektedir. Rusya Federasyonu ile kopma noktasına gelen ilişkiler, özellikle 15 Temmuz Darbesi vesilesiyle "cankurtaran" niteliğine dönüşmüştür. "Benim dengim değil" diyerek görüşme talebi reddedilen İbadi ile şimdi yakın bir ilişki geliştirilmiş, Barzani'ye karşı ortaklık kurulmuştur. TC-ABD ilişkileri temelde korunmakla birlikte diğer sayılan konulara bağlı olarak karşılıklı bir test etme sürecine geçmiştir. ABD'nin bölgede yaptığı stratejik planın başarıya ulaşmaması ile doğan yeni denge ve işbirlikleri ile Türkiye'nin üstlenmeye çalıştığı rol çıkar çelişkilerini artırmaktadır. ABD-AB arasında olan rekabet, Türkiye'nin bölgede üstlenmeye çalıştığı rol ile kimi dönemlerde Türkiye-AB rekabetinde keskinleşmeler yaratmaktadır.

Bütün bunlar yaşanan gerçekler. Bundan sonra ne olacak? Soru bu. Görünen o ki, TC, Rusya ve İran ile Ortadoğu'da birlikte davranıp, Suriye ve Irak'ta yaşanan savaş ortamına müdahil olmaya çalışıyor. Burada SDG'nin ABD ile girdiği askeri anlaşma Rusya'nın da bölge politikalarına uygun düşmüyor. Onun için Rusya muhakkak Türkiye'yi Kürt Özgürlük Hareketi ile bir noktada uzlaştırmak zorunda. Bu sadece Rusya'nın öznel gereksinimi değil. Kürt halkı, dört parçada ve Ortadoğu ateşinin de tam merkez noktasında bulunmakla gerçekten bir kilit vazifesi görüyor. ABD'nin SDG'ye yaklaşımı sadece onları "paralı asker" gibi görmesinden kaynaklanmıyor. Aynı zamanda Kürt güçlerini kendi bölge stratejilerinin içine alarak sonuç almaya yöneliyor. Rusya'nın Kürtlere karşı bugüne kadar izlediği ikircimli ve güven telkin etmeyen tavır zorunlu olarak onları ABD ile askeri işbirliğine yöneltti. Bu askeri işbirliğinin siyasal stratejik bir işbirliğine dönüşüp dönüşmemesi tamamen Rusya, Türkiye, İran, Irak ve Suriye'nin yaklaşımı ile belirlenecektir.

Kürt Özgürlük Hareketi'nin savunduğu Ortadoğu Konfederal-

syonu tüm bu güçlerin stratejik işbirliği ile gerçekleştirilecek bir hedeftir. Türkiye'nin bunu genişletilmiş bir Türkiye Federasyonu olarak telaffuz etmesi kuşkusuz ki öz itibarıyla benzer gibi gözüksün de aynı niteliği ifade etmemektedir. Buna da tarafların olumlu bakma olasılığı çok azdır. Kısacası Türkiye ya yerinde oturacak ve kendi işine bakacak, diğer taraflar Ortadoğu'da ortak bir çözüm yaratacaklar, ya da Türkiye de böyle bir çözümde eşit haklı bir taraf ötesinde rol üstlenmemeyi hazmedecek.

Durum her nasıl gelişirse gelişsin Türkiye açısından Kürt halkının durumunu dikkate almak ve Kürt Özgürlük Hareketi ile yeni bir düzeyde ilişkilenecek bütün bu konuların çözümünde Türkiye'nin ulusal çıkarlarının da yararına olacaktır. Değilse Türkiye bu sürecin dışında kalacak veya en iyi ihtimalle eleştirel bir tarafı olacaktır. Türkiye bu adımı attığı, Rusya Kürt güçleri ile daha istikrarlı bir ilişki kurduğu ve İran da Kürt güçlerine daha fazla güven verdiği bir ortamda bölge sorunlarına ortak bir çözüm getirme olasılığı ihtimali artacaktır. Çok yönlü bu işbirliğinin sağlamadığı koşullarda bölge yanmaya devam edecektir.

Kürt özgürlük güçlerine bu işbirliğinde çok belirleyici bir rol düşmektedir. Sadece jeo-stratejik konumlarından değil, aynı zamanda dört parçada demokratik bir düzenin geliştirilmesi konusunda Kürt özgürlük güçleri niteliksel bir sorumluluk taşımaktadırlar. Kürdistan federasyonlarının halk demokrasileri niteliğinde bir politik sürece girmeleri İran, Türkiye, Irak ve Suriye'de rejimlerin demokratikleşmesi ve Rusya'nın da ABD karşısında en azından bölgede daha demokratik bir rol oynamasını sağlayabilecektir. Böylece bölgede ABD'nin planlarını boşa çıkarma olasılığı güçlenmiş olacaktır. ABD'nin bölgedeki siyasi stratejisinin tamamen boşa çıkarılması ise tüm bu tarafların bir Ortadoğu Konfederalyonu mantığı doğrultusunda sorumlu ve kararlı davranmalarına bağlıdır. "Az olsun benim olsun" veya "Bölgede benim tartışmasız etkinliğim olsun, benim dediğim olacak" düşüncesi sonuç getirmeyeceği gibi olası çözümleri de engelleyecektir. ABD Emperyalizminin yeni savaş ocakları yaratmasının önüne geçmek için zamanla Lübnan'ın da bu sürece dahil edilmesi düşünülmelidir.

Böyle bir model, Kürdistan dahil, tüm devletlerin federatif devletler olarak Ortadoğu Konfederal Devletinin bir bileşeni olmaları demektir. Rusya ise bu sorunun çözümüne yaptığı katkı neticesinde bölgede dengeleyici unsur olarak devlet yapılanmasının dışında rolünü oynamaya devam edebilecek ve kendi çıkarlarını da korumuş olacaktır. Bunun karşısında ABD, Alman, İngiliz ve Fransız emperyalistleri savaş örgütleri NATO da dahil bölgeden sökülüp atılabilecek, bölge halkları ve devletlerinin anti-emperyalist, anti-kapitalist, halk demokrasilerine yönelmeleri sağlanabilecektir. Yeni kuruculuğun sosyalizme yönelmesi ise bu süreçlerde komünistler ve diğer sosyalist devrimci güçlerin birliğine, etkinliğine ve öncülüğüne bağlı olacaktır.

Buraya kadar tartıştığımız tablo bölgede ve bölgenin tek tek devletlerinde barış ve kısmi demokratikleşmenin geliştirilebilmesi için bir adım olabilir. Değilse her devlet kendisini haklı ve büyük olarak görüp ve özellikle Kürt halkının olması gereken haklarını inkar etmeye kalkarsa yoksul ve emekçi insan kanı akıtılması, zorunlu göçler ve şehirlerin talan edilip yıkılmasına çanak tutmaya devam etmiş olacaktır.

Tek tek ülkelerdeki devrimci dinamikler bulunduğumuz aşamada sosyalizme yönelecek devrimci dönüşümlerin oluşmasına olanak vermiyor. Nesnel koşullar genel anlamıyla olgun ol-

Türkiye'nin Güncel İç ve Dış Politikası...

(Dördüncü sayfadan devam)

masına rağmen, bir devrimci durumda 'yönetenlerin yönetemez duruma gelmeleri' ile verili koşullarda karşı karşıya değiliz. Emperyalist-Kapitalist sistem henüz ömrünü uzatacak yol ve yöntemler üretebiliyor. Savaşlar, baskı politikaları ve neo-liberal önlemler bu amaçlarını gerçekleştirmeye hizmet ediyor. Türkiye, İran ve Rusya bu açıdan öznel faktörün güçlendirilmesi için bir sürece ihtiyaç duyuyor. Ne ki, Kürdistan bölgede en devrimci, dinamik ve savaşkan özellikler taşıyan bir toplumsal yapıya sahip. Ve bölgede yaşadıkları itibarıyla Suriye ve Irak halkları tüm gerici, dinsel, mezhepçi eğilimlere rağmen baskıcı yönetimlerin ve emperyalist saldırıların etkisi altında demokratik hak ve özgürlüklere ihtiyaç hissediyorlar. Tüm bu ülkelerde komünistlere belirleyici ve önemli görev düşüyor. Varolan sınıfsal ve toplumsal çelişkiler, emperyalist saldırılar, devletlerin milliyetçi sömürgeci uygulamalarına karşın Kürt Özgürlük Hareketi'nin dinamizmi ve mücadele stratejisi diğer ülkelerin sınıf hareketlerini ve ezilen halklarını etkileyerek onlara da bir dinamizm kazandırmaktadır.

Türkiye işçi sınıfının yüz yıla yaklaşan ve Anadolu ile Mezopotamya halklarının yüzyıllardan gelen mücadele geleneği bölgedeki dinamikler vasıtasıyla ortak hedefler temelinde yeni bir mücadele sürecine yükselebilir. Özellikle burjuva devletlerin sömürücü, sömürgeci, asimilasyoncu, baskıcı ve yoksulların çıkarlarına ters düşen siyasi amaçları için uyguladıkları ve uygulayacakları yöntemler karşısında barış, demokrasi, özgürlük

ve sosyalizmden yana bir karşı-güç oluşabilir. Başta Türkiye olmak üzere tüm bölge ülkelerinde yaşanan ortak sorunlar devrimci güçlerin birlikte mücadelesi ile yeni bir niteliğe yükseltilebilir. Böyle bir vizyon, tek tek ülkelerdeki sınıf mücadelelerini ve kapitalizmden kurtuluş eğilimlerini güçlendirecektir.

Saray Rejimi'nin faşizan, sömürgeci, savaş yanlısı, ekonomik olarak da talana yönelik sömürücü politikalarına karşı, Türk milliyetçiliğinin işgaller yoluyla sınırlarını genişletme ve İslam ümmetçiliğinin Osmanlı hayalleri sınıf güçlerinin ve ezilen yoksul emekçi halkların cephesi karşısında kursaklarında bırakılabilir. Türkiye Komünist Partisi, Saray Rejimi'nin gerici yayılmacı hedeflerine karşı barış, demokrasi ve sosyalizm bayrağını yükseltme konusunda tereddütsüz tüm sınıf güçleri ve halk güçleri ile birlikte mücadele konusunda karardır. AKP-Saray Rejimi son bulmadan, yerine demokratik ve sosyalizme yönelen bir rejim kurulmadan Türkiye'nin de Ortadoğu'nun da sorunları çözülemeyecektir. Sorun sadece AKP-Saray Rejimi de değildir. Yıkılması gereken TC'nin statükocu devlet doktrindir. Türkiye'de sınıf savaşımının sonuç alması tüm bölgede toplumsal gelişmeleri devrimci anlamda olumlu yönde etkileyecektir. Türkiye'de ise sınıf savaşımının mevzii kazanması ve sonuca yönelmesi Türkiye işçi sınıfının devrimci güçleri ile Kürt devrimci demokratik özgürlük hareketinin birleşik devrimci mücadelesinin oluşturulabilmesi ve savaşımın bu nitelikte geliştirilmesine bağlıdır.

Ekim Devrimi'nin 100. Yılında Nasıl Bir Devrimci Mücadele? (II)

o Mehmet KADIRGA

Yazımızın geçen sayıda yayınlanan birinci bölümünde işçi sınıfının içinde bulunduğu çalışma ve yaşam koşulları ile, burjuvazinin neo-liberal politikalar eşliğinde sınıf mücadelesini manipüle etmek için ürettiği yöntemlere değinmiştik. Bu sayıda ise, burjuvazinin bu manipülasyonları ve işçi sınıfı üzerinde yarattığı yanıtıcı etkiyi aşmak açısından işçi sınıfının politik örgütünün nasıl bir yaklaşım geliştirmesi gerektiği üzerinde duracağız.

İşçi ve emekçilerin altında ezildikleri işgücü sömürsü yetmiyormuş gibi, ona ilaveten yaşam standartlarını yükseltme adına burjuvaziye daha da kölece bağlanma durumuna geldiği güncel bir gerçekliktir. Bunu burjuvazi bilerek yapıyor ve işçi sınıfının mücadelesine geleceğini bu yöntemlerle kırmaya çalışıyor. Geçen sayıda bunun ayrıntılarına girdiğimiz için sadece anımsayıp geçiyoruz.

Burjuvazinin işçi sınıfı üzerinde oynadığı bu akıllı oyunu bozmanın tek yolu işçi sınıfının sınıf bilinci kazanmasını sağlamaktır. Sınıf bilinci ise ne aşı gibi şırınga edilebilecek, ne de suya katılıp içilebilecek bir olgudur. Sınıf bilinci mücadeleler içinde, işçi ve emekçilerin kendi sorunları temelinde mücadele etmeleri ile gelişir. Fakat bu kendiliğinden olmaz. Nasıl ki işçi ve emekçileri mücadeleye yöneltecek sunni gündemler yaratmak mümkün olmayacağı gibi.

Özellikle tarif etmeye çalıştığımız koşullarda işçi ve emekçilerin içine düştükleri ve büyük oranda farkında olmadıkları katmerli sömürü koşullarında onlar için öncelik varolan koşullarda yaşamlarını ve elde ettiklerini zannettikleri 'kazanımları' korumak olmaktadır. Yani borçlarını ödemek için daha fazla çalışmak, işten

atılmamak için direnememek gibi olgular işçi ve emekçilerin günlük yaşamlarını belirlediği gibi, onların bilinçlerini de olumsuz yönde etkiliyor.

Bu soruna yaklaşırken en başta işçi ve emekçilerle sürekli temas içinde bulunma biz komünistlerin bilince çıkarması gerektiriyor. Çünkü katmerli sömürü altında olan işçi ve emekçiler ne denli kendi yaşamlarını "kurtarmaya" konsantre olmuş olurlarsa olsunlar, günlük yaşamda birden fazla sorun ile karşılaşılıyorlar. Çalışma koşulları, yaşam koşulları, kalan çok kısıtlı boş zamanlarını değerlendirmek ve en önemlisi bu yaşam biçimi altında etkisinde kaldıkları sağlık sorunları onların yaşamlarında ortaya çıkan yeni türden sorunlar olmaktadır. Ekonomik olarak "rahata ermek" için katmerli sömürü koşullarında yaşamayı göze alan işçi ve emekçiler, karşı karşıya kaldıkları bu yeni sorunları aşma konusunda yalnız kalmaktadırlar. Bu tür çalışma koşulları içinde şekillenen günlük yaşam, aile ve sosyal ilişkilerin zedelenmesini hatta bozulmasını da beraberinde getirmektedir. Sağlık açısından hem fiziki hem de psikolojik sorunların başlangıcı olmakta ve bir daha onarılamamaktadır.

Komünistler ister fabrika, maden, tersane, atölye, büro ve işletmelerde, isterse de yerleşim birimlerinde, mahalle ve semtlerde işçi ve emekçiler ile günlük doğal ilişkiler içinde olmalıdırlar. Tüm işçi ve emekçilerin kendi sorunlarını paylaşabildikleri insanlar komünistler olmalıdır. Komünistler de onlara gerek düşünsel gerekse de pratik olarak yardımcı olmalı, işçi ve emekçiler komünist kişiliklerin her zaman güvenilir, samimi ve dayanışma içinde olan insanlar olduğunu hissetmelidirler. Sorunlarını paylaşacakları ilk muhataplar komünistler olmalıdır. Bilmelidirler ki her türlü haksız-

Ekim Devrimi'nin 100. Yılında...

(Beşinci sayfadaki devam)

İlga ve eşitsizliğe karşı, işçi ve emekçilerin güvenilir dostları komünistlerdir.

Komünistler bulundukları üretim ve yaşam alanlarında kişi olarak bu güveni sağladıktan sonra ilişki içinde oldukları işçi ve emekçiler ile uygun araçları birlikte yaratma yoluna giderler. Üretim birimlerinde sendikalar ve mesleki örgütlenmeler bu konuda olanak sunarken, komünistler tüm yaratıcılıklarını değerlendirerek bu örgütlenmelerde yer almanın dışında güvenini kazandıkları işçi ve emekçilerle daha dar araçlar yaratma yoluna gidebilirler. Bu sunni bir örgütlenme değildir. Arkadaş grubu tarzında dahi başlayabilecek bir ilişkilendirme tarzı bu tür örgütlenmelerin başlangıcı olabilir. Son tahlilde amaç kalıcı, dostane ve güvenilir ilişkiler içinde her tür sorunun konuşulabildiği ve çözümlerinin üretildiği ilişkiler kurmaktır. Bu ilişki içinde ülke ve dünya sorunlarından tek tek bireylerin özel sorunlarına kadar her konu ele alınabilmelidir. Kimi sorunlar ikili ilişkiler içinde çözümlenmelidir. Bütün doğallığı ile gelişecek bu ilişkiler işçi ve emekçilere sınıf bilinci iletmek konusunda, onların geleneksel milliyetçi ve kültürel saplantılarının aşılmasında ortam yaratacaktır. Bu ilişkiler sürekli ve kalıcı ilişkilerdir. Aileler arası ilişkilere ve gençlerin, çocukların aralarında arkadaşlık geliştirecekleri ilişkilere yol açacaktır.

Yaşam alanlarında bu ilişkilendirmeler sonucunda dayanışma evleri, lokalleri kurulması ve bu yerlerde kreşten, ev ödevi yardımına, sınav hazırlığına kadar eğitsel çalışmalar içeren ama aynı zamanda yemek kursları, biçki-dikiş kursları, müzik kursları, okuma-yazma ve yabancı dil eğitim kurslarının da ihtiyaca göre geliştirileceği çalışmalar planlanabilir. Bunların tümünün bir arada yapılması gerekmiyor. Herşey ihtiyaca ve katılıma göre organize edilebilmeli, bu çalışmaların organizasyonunda kurduğumuz bu ilişkiler ile beraber yoldaşlarımız görev almalıdırlar.

Temel parti örgütlerimizin gerek üretim alanlarında, gerekse yerleşim birimlerinde yapmaları gereken en önemli çalışma bu tür çalışmalardır. Sınıf içinde kök salmak tam da bu anlamda gelmektedir. Siyasi propaganda çalışmaları ve eylemlilikler kuşkusuz ki çok önemlidir, ancak eğer sınıf içinde çevremizi genişletemez, onların kendi sorunları temelinde mücadele etmelerini sağlayamazsak tüm çabalarımız beyhudedir ve sonunda bizim sıralarımızda da moral bozukluklarına yol açar.

Bu çalışmaları yürüten temel parti örgütlerimiz, üye ve sempatizan yoldaşlarımız bu tür çalışmaların önem ve hassasiyetlerini çok iyi özümsemeleri gerekmektedir. Bu da bir eğitim meselesidir. Ve bu eğitim sürekli bir eğitimidir. Her temel parti örgütünün haftalık toplantılarında gündem olarak ele alınması gereken bir konudur. Yoldaşlarımızın eğitimi de buna göre geliştirilmeli. Bilinçli, soğukkanlı, kendine güveni olan, kendi ile barışık, okuyan, araştıran, bilgi sahibi olan, ama bu bilgi ile hava atmayan, ukalalık yapmayan bir yoldaş niteliğine ihtiyacımız var. Bunun sorumluluğu da temel parti örgütlerindedir.

Yoldaşlarımızın bu özellikleri kazanmaları ve geliştirmeleri temel olarak Marksizm-Leninizm'i özümsemeyi gerektirir. Sadece kulaktan dolma, ezberci değil, okuyarak, inceleyerek, yaşamın gerçeği ile bağını kurarak Marksist-Leninist Temel Parti Eğitimi'nden geçen yoldaşlar yürüttükleri çalışmaların da bilincinde olurlar. Bunu başaramayanlar, kendilerini ön plana çıkarmak isteyen, ben merkezci, geveze, boş konuşan ve yazan, kariyerist ve hastalıklı karakterlerdir. Bu eğilimi önlemenin ana halkası da a) temel parti örgütünde çalışmak b) parti disiplini ile uyum içinde görevlerini yerine getirmek c) eğitimlere katılmak d) küçük iş, büyük iş demeden alınan kararların pratikte uygulamasına aktif olarak katılmaktır.

Parti örgütlerinde parti yaşamı olarak adlandırdığımız bir kavramla ifade ettiğimiz bir yaşam vardır. Tartışarak ama ahenkli, eleştirerek ama yapıcı, kendini tartarak özeleştirel, dostlukların en ileri düzeyi olan yoldaşça ilişkilerin hakim olduğu, güven, sevgi ve saygının temel olduğu bir yaşamdır bu. Bu yaşama uygun davranmayanlar, ne kadar bilgiç olduklarını zannederler ise zannetsinler bünye içinde barınamazlar. Tabiri caiz ise bünye onları kuser. Bunun böyle de olması, saflarımızın saf ve temiz kalması, ilkelere uygun gelişmesi için şarttır.

Düşününüz ki, parti üyesi bu saflara katılırken ölüm dahil tüm tehlikeleri göze almış bir kişiliktir. İşkence, tutsaklık, esaret, zorunlu göçmenlik gibi yaşanabilecek zor anlar bir komünist için görev anlamına gelir. Yerleşim veya üretim biriminde yoksul emekçiler ile dayanışma örgütlemek için günlük parti çalışması ne anlama geliyorsa, düşmanın zindanlarında insanlık dışı işkencelere direnmek de aynı derecede önemli bir parti görevidir. TKP kadrosu komünist militan bu iki uç özelliği de karakterinde, kişiliğinde, benliğinde birleştiren bir savaşıdır. Bunu başarmanın tek yolu da bilim temelinde oluşan bilincin kişilikle özdeşleşmesidir.

Parti kadrolarında bu nitelikleri geliştirmek için en uygun dönemler durgunluk dönemleridir. Ancak kadro seçimleri bir o kadar sınıf savaşımının keskinleştiği dönemlere ihtiyaç duyar. Bu iki ögenin uyumunu sağlamak yetkili parti organlarının sorumluluğudur. Nasıl ki cezaevleri birer okul iseler ve nasıl ki parti eğitimleri için birkaç aya yayılan eğitim dönemleri planlanıyorsa, sınıf savaşımının ve günlük sıkıntılarının dışında planlanan eğitim programları ve dönemleri daha verimli sonuçlar vermektedir. Fakat kadroların sinanacağı alan pratik alandır. Eğitim dönemleri kadroların zaafılarının daha yakından tanınabildiği ve giderilmesi yönünde adımlar atılabildiği süreçlerdir. Sıcak pratik içinde bu müdahalelerin olanakları daha kısıtlıdır.

Yazımızın birinci bölümünde çok daha genel konularla giriş yaptık. Yazının akışında giderek Türkiye işçi sınıfı ve toplumun genelde yaşadığı değişikliklere değindik. İkinci bölümde ise iyice detaya inerek bu gelişmeler ışığında parti örgüt ve kadrolarının sahip olması gereken niteliklere ve bu niteliklerin kazanılıp geliştirilmesi yönünde almamız gereken önlemlere değindik. Özellikle II. KADRI EROL YOLDAŞ KOMÜNİST HAMLEMİZ sürecinde bu konulara ağırlık vererek eksikliklerimizi gidermek ve yeni kadrolarımızın bugünün koşullarında doğru gelişmesini hedeflememiz gerekiyor.

Ekim Devrimi'nin 100. Yıldönümü'nü karşılamak ve kutlamak, partimiz özelinde yeni Ekim'lerin yaratılması ve Türkiye'de savaşı, sömürsüz, sınıfsız bir düzen kurulması savaşımımızda somut adımlar atmamız demek olmalıdır. Bu meyanda eksiklerimizi görmek, nedenlerini ve çözümlerini irdelemek ve de kalıcı çözümler için önlemler almak, partimizin bundan sonraki mücadelelere hazırlanması açısından yaşamsal önem taşımaktadır. Ekim Devrimi de böyle zorlu ve meşakkatli bir örgüt çalışmasının sonucunda utkuya ulaşmıştır. Değilse, değil devrimi gerçekleştirmek, devrimi korumak, sosyalizm kuruculuğuna yönelmek ve kazanımlarını korumak hayal olurdu. Yine de eksikler yapılmıştır ki bu kazanımlar sonuna kadar korunamamıştır. Günümüzün komünistleri bu yaşanmışlıklardan gerekli dersleri çıkararak daha iyisini başarabilmek için yeni koşullarda yola devam etmektedirler. Bu tespitin de sadece sözde kalmaması için yazıda dikkatle incelediğimiz konuları parti yaşamında ve mücadelemizde uygulamamız gerekmektedir.

Şanlı Ekim Sosyalist Devrimi'nin 100. Yılı

(Birinci sayfadan devam)

ilişki, bilgi ve karar akışı geliştirildi. Bu şekilde sınıfın ve halkın yönetime katılımı sağlandı. Tüm bu faaliyetlerin merkezinde Parti belirleyici politik öncü ve eğitici rolü yerine getirdi. Parti, silahlı kuvvetler olan Kızıl Ordu'dan, fabrikalara, mahallelere kadar her alanda örgütlendi, kadrolar kazandı, eğitti, yetiştirdi.

Bu süreç içinde milliyetler sorununun çözülmesi konusunda ulusların ayrılma hakkı dahil, kendi kaderini tayin etme hakkı ilkesi ışığında değişik milliyetler ve halkların mozaikçi Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği oluşturuldu. Birliğin resmi dili rusça olmakla birlikte, tüm birlik cumhuriyetlerinde ve özerk bölge ve cumhuriyetlerde halkların ana dilleri ikinci resmi dil olarak anayasaya işlendi ve uygulandı. Bu kazanımlar bugünün Rusya Federasyonunda dahi hala korunmakta ve uygulanmaktadır. Sovyet Rusya'nın dışında Letonya, Litvanya, Estonya, Moldova, Belarus, Ukrayna, Azerbaycan, Gürcistan, Ermenistan, Tataristan, Kazakistan, Türkmenistan, Özbekistan, Kırgızistan, Tacikistan gibi toplam 16 Birlik Cumhuriyeti olarak Sovyet Sosyalist Cumhuriyetler Birliği'ni oluşturdular. Dağıstan, Abhazya, Kabartay Balkar, Başkurtistan, Yakutistan, Çeçen-İnguş, Acaristan, Türkistan, Kırım, Karelya, Nahçıvan, Buryat, Çuvaşistan, Kalmıkya, Karelya, Komi, Mari, Mordovya, Kuzey Osetya, Tuva, Udmurtya, Gorno-Altay, Volga German, Karakalpak gibi toplamda 24 tane de Özerk Sovyet Cumhuriyeti kurulmuştur.

Sağlık, eğitim, çocuk eğitim kurumları ve daha birçok sosyal hizmet ücretsiz duruma getirildi.

Kara, deniz, hava, şehirlerarası ve şehiriçi ulaşım sübvansede edildi ve lüks olmaktan çıkarılarak her ferdin kullanabileceği duruma getirildi. Daha önce sermaye sahibi patronların ceplerine akan artı-değer, bu sefer fazla değer olarak devletin kullanımına, halkın sosyal hizmetlerine sunuldu. Bu sayede konut sorununun özellikle savaş koşullarındaki yıkımdan sonra sosyal bir sorun olarak çözümünü yönünde somut gelişmeler sağlandı. 1 milyondan fazla nüfusu olan kentlere metro zorunluluğu 20'li yılların sonunda kanunlaştı, kentlerdeki tüm konut ve işyerleri merkezi sıcak su ve ısıtma sistemine geçti. Sanayii tesisleri kendi enerji santrallerini kurdular.

Eğitim, bilim ve tıpta sonunda uzayı fetheden teknolojinin yaratılmasına kadar uzanan muazzam ilerlemeler sağlandı, birçok alanda kapitalist ülkeler bilim ve eğitimi geride bırakıldı. Bulaşıcı hastalıklar önlendi, tıp alanında birçok yeni buluş gerçekleştirildi. Kapitalizmde sömürülen işçi sınıfının iktidarında nelere kadir olduğu yaşanarak görüldü. Kadının özgürleşmesi ve eşit haklar elde etmesi, gençliğin eğitim, kültür ve spor alanında eğitilerek nitelikli yurttaşlar olarak topluma ve üretim sürecine kazanılması, yaşlı ve emeklilerin kendilerinin, çocukları ve torunlarının geleceklerinden endişe etmeden yaşayabilmelerinin sağlanması sosyalizm sayesinde oldu. Daha önce adını bile anamadıkları tatil yazma hakkı, işyerlerinden finansmanı ile birlikte ve tıbbi destekle gerçekleştirildi, tatil beldelerinde, dinlenme ve sağlık kontrolü amaçlı sanatoryumlar kurmak büyük işletmeler ve yerel yönetimler için yasa haline getirildi. İşsizlik ortadan kalktı, literatürden silindi, iş hakkı bir insan hakkı olarak anayasaya girdi.

Bütün bu kazanımlar ve proletarya iktidarı altında sosyalizm kuruculuğu yürütülürken daha devrimden hemen sonra dünyanın her yerinde Ekim Devrimi'nin etkileri halkları sarmaladı. Komünist Partiler kurulmaya başlandı. KOMİTERN (Komünist Enternasyonal) kuruldu ve Dünya Partisi olarak ülkelerde seksiyon biçiminde kurulup örgütlenen partilere ideolojik, politik, örgütsel destek sundu. Kapitalist ülkelerde 100'ü aşkın Komünist Parti 1918 yılından itibaren Leninci Bolşevik ilkelere göre kurulmaya başlandı. Ulusal Kurtuluş Hareketleri desteklendi. Proletarya Enternasyonalizmi kitaplardaki tariflerden gerçeğe dönüştü. Asya, Afrika ve Latin Amerika halkları güvenebilecekleri bir güce kavuşmuşlardı.

Faşist Hitler rejiminin II.Dünya Savaşı çerçevesinde Sovyetler Birliği'ni yok etmeye yönelik amacı Kızıl Ordu'nun Stalin önder-

liğindeki Sovyet ve Parti yönetimi sayesinde, kahramanlık destanlarının yazıldığı bir Büyük Anayurt Savaşı'na dönüştürüldü. Sadece Sovyetler Birliği'nde yenilmekle kalmayan faşist Alman orduları, Kızıl Ordu tarafından Berlin'e kadar süpürüldü. Doğu Avrupa ülkeleri özgürleştirildi, (Demokratik Almanya, Polonya, Macaristan, Çekoslovakya, Romanya, Bulgaristan, Yugoslavya, Arnavutluk ve hatta belli bir dönem Finlandiya ve Avusturya) bu ülkelerde daha sonra Sosyalizm'e yönelecek olan Halk Demokratileri kuruldu.

Sovyet Rusya ve daha sonra Sovyetler Birliği daha 1920 yılından itibaren kendi birliği dışında Proletarya Enternasyonalizmi'nin yaşama geçmesini sağladı. Moğolistan, Çin, Vietnam, Küba, Afganistan, Nikaragua devrimleri, Angola, Mozambik, Kongo, Zimbabve, Etyopya devrimleri ve daha niceleri Proletarya Enternasyonalizmi'nin somutlandığı pratikler oldular.

Bütün bu olumlu gelişmelere ve yaratılan birikime rağmen SSCB'de Sosyalizm maalesef karşı-devrime karşı ayakta kalamadı. 74 yıllık bir Sosyalizm kuruculuğu karşı-devrim ile sonuçlandı. Marksizm-Leninizm'in doğruluğuna inananlar, komünistler o gün bu gündür bunun nedenleri üzerinde tartışıyorlar, sonuçlar çıkarmaya ve güncel mücadeleler için dersler edinmeye çalışıyorlar. 'Nasıl oldu da ezilen ve sömürülen nüfusun ezici çoğunluğunun çıkarlarını temsil eden bir sistem bu akibete maruz kaldı' sorusu önemli bir konu olarak Komünist Partilerin gündemini belirledi. Hayal kırıklığı, yılgınlık, inançların sorgulanması, bilimin doğruluğunun tartışılması ana konu haline geldi.

Bu sorunun yanıtını bir açıklamada vermek mümkün değildir. Aynı zamanda tüm yanlarını ayrıntılı olarak dikkate alarak bu soruya verilebilecek tek bir yanıt da yoktur. Fakat gerçeği önce olduğu gibi kabul etmek zorundayız. Sebebi ne olursa olsun, dış veya iç faktörler, nesnel veya öznel nedenler ağır basmış olsun, sonuçta reel sosyalizm deneyimi bu şekilde reel süreci içinde daha önce ön görülmeyen bir kesintiye uğramıştır.

Partimiz, bu yenilgiyi geçici bir yenilgi olarak nitelemektedir. Bu yenilginin gerçekleşmesi çağımızın nesnel olarak kapitalizmden sosyalizme geçiş çağı olduğu gerçeğini değiştirmiyor. Ancak, bu bakış açısı, sürecin kaldığı yerden aynı şekilde devam edeceği anlamına hiç gelmiyor. Toplumsal süreçler kesintiler yaşayabilirler, yaşananlardan sonuçlar, dersler çıkarılır ve toplumsal mücadele, çıkarılan bu sonuçlar temelinde yeni bir düzeyde, daha ileri bir nitelikte yeniden üretilir. O anlamda yaşanan yenilgi Marksizm-Leninizm'in, işçi sınıfının bilimsel dünya görüşünün yenilgisi değildir. Onun belirli bir zaman sürecinde yaşanan uygulama denemesinin bir sonucudur. Bu nedenle de bütünsel anlamda bakıldığında bu süreçte de "geçici" nitelemesi yapmak tayız.

Bundan sonra gerçekleştirilecek sosyalist devrimlerin hiç biri tıpa tıpa Sovyet Devrimi ile aynı olmayacak. Sovyet Devriminden sonra gerçekleşen devrimlerde de olmadığı gibi. Her ülkenin ekonomik ve toplumsal gelişmişlik düzeyi, işçi sınıfının yapısı, düşmanın gücü ve örgütlülüğü, sınıf mücadelesi tarihi gibi etmenler her ülkede farklı süreçler izlenmesinin nedenlerini oluşturmaktadır. Ancak, Marksist-Leninist'ler olarak bizim dünyanın hiç bir köşesinde değişmeden uygulanması gereken ilkelerimiz vardır ve sınıf mücadelesi nasıl gelişirse gelişsin, sosyalist devrim nasıl gerçekleşirse gerçekleşsin, bu ilkelerden taviz vermemiz söz konusu olamaz. Komünistleri diğer tüm devrimci, ilerici ve sosyalist akımlardan ayıran temel özellik de budur.

Burjuva devlet aparatının parçalanıp yerine proletaryanın devletinin kurulması ve komünizme geçiş sürecinde devlet sömümlenene dek, devlet aparatının Proletarya Diktatörlüğü biçiminde örgütlenmesi. Sosyalist Devrim sonucunda üretim araçları üzerindeki özel mülkiyetin kaldırılması ve gerek sanayiide gerekse de tarımda toplumsal mülkiyetin, kilit sektörlerde ise devlet mülkiyetinin ikame edilmesi. Planlı Merkezi Sosyalist Ekonomi'ye geçişin örgütlenmesi. Bu üç ilke Marksist-Leninist teorisinin yaşama

Şanlı Ekim Sosyalist Devrimi'nin 100. Yılı...

(Yedinci sayfadan devam)

geçirilmesi ve Yaşayan Sosyalizm'in kurulması için olmazsa olmaz ilkelere. Bunun ötesinde Proletarya Enternasyonalizmi temelinde uluslararası ilişkilerin yeniden düzenlenmesi ve ülke halkının Proletarya Enternasyonalizmi ruhunda eğitilmesi çok önem taşıyan ayrı bir ilkedir. Tüm bu ilkelerin gerçekleştirilebilmesi için de işçi sınıfının öncü politik örgütü olarak Komünist Partisi'nin öncü ve yönetici rolü olmazsa olmaz ilkemizdir. Devrimin başarısının ve sürekliliğinin teminatı partinin faaliyeti ve mücadelesidir.

Bu temel ilke ve dönüşümlerin yanısıra sınıfsal ayrımların dışında eski toplumda yaşanmış ulusal, kültürel, dinsel, mezhepsel çelişkiler, milliyetler sorunu alanında yaşanan sömürgeci ve asimilasyona yönelik anlayışlar, Proletarya İktidarı'nın çözmek konusunda beklemeden adım atacağı alanlar olacaktır. Sovyet Rusya'da devrimden hemen sonra kurulan Halklar Komiserliği (NARKOM) ve ona bağlı bir seksiyon olarak çalışan Müslüman Halklar Komiserliği (MUSKOM) bu alanda zengin deneyler içermektedir.

Tüm bu dönüşümler sosyalist devrimin birer ögesi olarak çözüm konusunda ele alınmaya başlandığında ve gerçekleştirildiğinde ülke, sınıf farkından, milliyet ve kültür farkından kaynaklanan eşitsiz ayrımları ortadan kaldırmaya başlamış, gerçekten laik, sosyal, eşit ve demokratik bir toplum olma yoluna girmiş olacaktır.

1917 Büyük Ekim Devrimi sonrası Sovyet Rusya ve Sovyetler Birliği'nde bu ilkelerin uygulanmadığını hiç kimse iddia edemez. Ancak gerek dışarıdan müdahaleler yoluyla Sosyalizm kuruculuğunun başından itibaren boğulmak istenmesi, ve de gerekse bunun sonucunda ülkenin girdiği ilave maddi ve toplumsal sorunlar sosyalizm kuruculuğunun önceden tasarlandığı gibi uygulanmasına olanak vermemiştir. 1914'den itibaren yaşanan I. Dünya Savaşı'nın etkileri, 1917'den 1938'lere kadar süren bir iç savaş, ve hemen akabinde SSCB'yi yok etmek için Alman Faşizmi'nin başlattığı ve 1941-1945 arası 20 milyondan fazla Sovyet yurttaşının kaybına neden olan II. Dünya Savaşı yaşanmıştır. Bu koşullarda yine de elektrifikasyon sağlanmış, demiryolları ağı örülmüş, ağır sanayi kurulmuş ve uzaya çıkacak teknolojiler yaratılabiliştir. Aynı zamanda eğitim ve kültür alanında uygulanan politikalar ile okuma yazma oranı, herkese eğitim eşitliği, sağlık, konut, ulaşım sorunlarının köklü olarak çözümleri sağlanmış, bütün bu somut gelişmelerin dışında 1921'de Moğolistan, daha sonra tüm Sovyet Birlik Cumhuriyetleri, ve 1945'den sonra önce Doğu Avrupa Halk Demokrasileri, ardından Çin Halk Cumhuriyeti ve devamında Asya, Afrika ve Latin Amerika halklarının ulusal kurtuluş mücadeleleri, Bloksuz Bağlantısız Ülkeler Topluluğu'nun siyasi ve ekonomik olarak desteklenmesine kadar Proletarya Enternasyonalizmi'nin tüm görevleri sonuna kadar yerine getirilmiştir.

1917'den 1945 yılına kadar ve ondan sonra da Büyük Anayurt Savaşı'nın yaralarının sarılması sürecinde her gelişmenin kitabı olamadığı bir kehanet değildir. Bu süreçte Parti'nin üstlenmek zorunda kaldığı rol ve bu süreçlerde Sovyet kurumlarının yaşadıkları zayıflıklar Parti ile Devlet kurumları arasında kimi görevlerin öngörüldüğü gibi ayrılamamasını da beraberinde getirmiş. Bu süreçler de bir takım alışkanlıklara dönüşmüş ve gerek Parti organ ve örgütlerinde, gerekse de Devlet organ ve kurumlarında deformasyonlara yol açmıştır. Yaşanan gerçekler sonucunda oluşmuş ve zamanında müdahale edilemediği için giderilemeyen ve ideolojik olarak revizyonist ve reformist deformasyonlara neden olan bu sorunların savunulmasını yapmak bize düşmemektedir. Ancak tüm olguları da zaman ve mekan koşulları içinde değerlendirdiğimizde ve de özellikle emperyalist güçlerin her tür yöntemi kullanarak Dünya Sosyalist Sistemi'ni boğmak için mücadele ettiğini dikkate alarak, o süreçlerde daha iyisinin yapılamadığını da bugünden baktığımızda değerlendirmekteyiz. Bu noktada da bugünden bakarak gerçekleştirilen değerleri görmezden gelerek sadece toptancı bir olumsuzlama ve eleştiri tarzı ile mahkum etmek biz komünistlerin yöntemi olamaz.

Türkiye Komünist Partisi, dünya işçi sınıfının en büyük kaza-

nımı olan Büyük Ekim Sosyalist Devrimi ve 1991 yılına dek süren Yaşayan, Reel Sosyalizmi bugün de dün olduğu gibi savunmakta ve sahip çıkmaktadır. Sosyalizm, 1917 Büyük Ekim Devrimi sonrası dünyanın üçte birini kapsayan bir Dünya Sosyalist Sistemi durumuna gelmiştir. Bu olgu görmezlikten gelinebilecek bir gerçeklik değildir.

Bugün ne kararları bağlayıp oturacağız, ne demoralize olup "bu iş olmuyormuş" diyeceğiz, ne de bu deneyi yaşadığımız için ilkelere taviz vererek teslimiyet ile eş anlamlı olan reformist yollara yöneleceğiz. Yaşanan Sosyalizm deneyinden öğrenerek, ilkelere bağlı kalarak daha iyisini yapmaya çalışacağız. Günümüzde varlığımızı ve mücadelemizi gerekçelendiren de bu yaklaşımımızdır.

Büyüklerimizden, önderlerimizden, hocalarımızdan, ustalarımızdan öğrendiklerimizi uygulayarak ve savaşılarak daha iyisini yaşama geçirmek bizim görevimizdir. Deney ve tarihin sürekliliğinin teminatı da bu savaşlar içinde doğmuş, gelişmiş, mücadele etmiş, inişler ve çıkışlarla tüm yaşamışlıklarımızın öznesi olan partimiz Türkiye Komünist Partisi'dir.

- **Yaşasın Sovyet İşçi Sınıfı ve Halklarının Reel Sosyalizm Deneyimi!**
- **Yaşasın Proletarya Enternasyonalizmi!**
- **Yaşasın Marksizm-Leninizm!**
- **Yaşasın Sosyalizm ve Komünizm!**
- **Yaşasın Türkiye Komünist Partisi!**

Türkiye Komünist Partisi

Merkez Komitesi

7 Kasım 2017

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ BEDEL ÖDEYEREK, YÜZLERCE ÜYESİNİ SAVAŞ YOLUNDA KAYBEDEREK BUGÜNLERE GELMİŞTİR.

KARADENİZ'DE, SUİKASTLERDE, BOMBALAMALARDA, ÇATIŞMADA, İŞKENCEDE, İÇERİDE VE DIŞARIDA, POLİTİK GÖÇMENLİK KOŞULLARINDA, PARTİMİZİN SAVAŞ YOLUNDA KAYBETTİĞİMİZ YİĞİTLERİMİZ TÜRKİYE İŞÇİ SINIFININ UTKAN GELECEĞİNİN TEMİNATIDIR.